

Miorița
legătura dintre spațiul carpatic, civilizația
emeș(sumeriană) și Egiptul anitic

Timpul istoric

Miorița este cea mai reprezentativă creație a neamului nostru carpatic, unde găsim vechi concepte și manifestări religioase și filozofice ale păstorilor din munții noștri, dar și rămășițe ale unor mituri, legende sau resturi de cântări religioase vechi de 4000 sau 5000 de ani. Deși hulitorii de profesie au spus că această creație uluitoare a spirtului păstorului carpatic, ar fi o născocire a poetului Vasile Alecsandri, există informații istorice care arată câtă ură și venin poartă îngușă acești ticăloși împotriva culturii străvechi a neamului get cât și a românilor de astăzi. Ei au urmărit, dar urmăresc și astăzi ca prin denigrare și flas să ne șteargă complet trecutul pe aceste locuri, prezentându-ne Europei ca o turmă de dobitoace cuvântătoare ce știe numai de lungimea lanțului și blîndețea biciului, sau a ștreangului cum ne-a lămurit „marele” muc Horia Roman Patapievici.

Prima culegere a Mioriței a fost făcută pe la anii 1790 de căpitanul din armata austriacă Ion Șincai, fratele lui Gheorghe Șinca, dar varinata lui era un colind din Ardeal. A doua consemnare istorică a existenței creației păstorilor români vine de la un preot maghiar care o culege și o traduce pentru ai lui în anul 1843! Aceste date istorice ar trebui să pună capăt odată pentru totdeauna minciunii care i se pune în seama bardului de la Mircești. În anul 1846 poetul, prozatorul, eseistul, memorialistul și criticul literar născut în Basarabia, Alecu Russo, în urma reprezentării comediei *Jicnicerul Vadră*, este surghiunit la Mănăstirea Soveja, județul Vrancea unde scrie jurnalul *Soveja. Ziarul unui exilat politic la anul 1846*, publicat după moartea sa de către Al. Odobescu. Aici descoperă de la lăutarii locului balada pe care o transcrie și o încredințează spre publicare lui Vasile Alecsandri apărută în anul 1850. Precizez că A. Russo a fost și ideologul generației de la 1848 care a avut ca unul din țeluri, realizarea statului național al românilor. De atunci, cei doi care au scos la lumină această comoară a spiritualității românilor, dar și a neamului omenesc, sînt batjocoriți de fel de fel de indivizi ce plesnesc de ciudă că neamul nostru a avut o gândire atît de profundă venită din negura timpului care duce sigur pînă în mileniul IV î.e.n., dar unele elemente cred că vin și mai de demult.

Pentru acest studiu m-am folosit de cartea *Miorița Izvorul nemuririi*, scrisă de Victor Ravini, apărută la editura Alcor Edimpex, 2016, iar autorul spune că a studiat 973 de variante. Din diferitele variante ale Mioriței puse în lucrare, am înțeles valoarea de excepție a creației anonimilor păstori carpatini pentru adevărata noastră cultură identitară. Ca să fie lumină deplină chiar de la începutul drumului, trebuie să lămurim semantica celor două cuvinte cheie a creației; oaia tînără și ciobanul.

Cuvîntul românesc „mioara” vine din vechea limbă carpatică din mileniile V-I î.e.n. care dată după tipicul eme-gi avem: *mi-u/mio*: oaie a fâta sau oaie cu miel + *ur-ra/ora*: a străluci, cinste, avere, a fi încîntat și înseamnă oaie cu miel sau oaie a fâta, iar oile în acele vremuri erau nu numai mijlocul sigur de subzistență, dar și o dovadă a bunăstării. Fiindcă ne-a fost dragă această ființă creată de Anu, Sîntu, Senta sau Dumnezeu, noi românii am dat fetelor numele de Mioara, Mia și Nela, iar pentru băieți Nelu, și Mielu. Miorița a fost culeasă în multe variante ca un colind și nu strigătură la veselie, legată fiind de o mare sărbătoare din vechea religie a geților, iar Alecu Russo a auzit-o cîntată în mănăstirea Soveja unde era deținut politic și deci călugării nu ar fi lăsat pe lăutari să vină cu asemenea monstruoziități să le desfete urechile, ei știind că versurile cîntate vorbesc de o moarte simbolică și nu una adevărată. Din colind religios, Miorița a ajuns și cîntec bătrînesc, apoi baladă, iar multe elemente din conținutul ei nu mai puteau și nu mai pot fi înțelese fiindcă sînt rupte de lumea sacrului.

Al doilea cuvînt este „cioban” care își are originile în aceleași fond lingvistic ancestral și dat după regulile de mai sus avem: *șuba/cioba*: păstor, preot, curat, îndemînic, strălucitor + *nu*: înfățișare, a lumina, foc, zi, sau varianta *șu/cio*: stăpînire, proprietate, ceată, rugăciune + *ba*: suflet, ființă, personificare + *An*: ziditorul văzutei și nevăzutei. Vedem că prima variantă a cuvîntului este legată atît de statutul de om cu stare materială bună, cît și una legată de îndeplinirea unor obligații religioase în cadrul acestei confrerii, sensuri care se găsesc și în a doua variantă de descompunere a cuvîntului. Textele antice amintesc mereu de cabiri care au fost atît păstori cît și slujitorii unui cult religios răspîndit pe acolo pe unde și-au purtat ei pașii și tumele de oi.

Am venit cu această interpretare a cuvintelor vechi românești prin eme-gi sau sumeriană cum au numit această limbă, pricepuții în minciuni și falsuri, fiindcă limba română veche are **4268** cuvinte comune cu limba

dispărută, iar din Carpați a migrat un grup numeros de bășinași pe la mijlocul mileniului IV î.e.n. în Ki-en-gi sau Sumer cum au botezat ținutul aceeași meseriași în „adevăruri sfinte”, fiind întemeietorii acestei civilizații fabuloase. Din numărul de cuvinte comune celor două limbi, **1350** sînt nume de familie folosite și astăzi de către unii români și nimeni nu le dă peste nas cu originea lor latină, turcă, slavă sau de aiurea! O altă migrație a avut loc din Carpați în valea Nilului pe la anii 3200 î.e.n., iar limba noastră cea străbună are aproape o mie de cuvinte comune cu egipteană veche. Dau drumul vorbelor de dor și jale, pe a timpului cărare, mintea să ne-o sămuiască și deplin s-o fericească, cu lumină și-adevăr, din a cerului izvor!

Peste timp, ne-a venit din mitologia emeș o zicere plină de har și înțelepciune numită *Moartea păstorului Dumuzi*, care este o variantă foarte veche a uciderii ciobanului bun și milostiv, iubitor de animale și natură, de către niște ființe demonice. El are un vis în care vede cum copacii și trestiiile din jurul lui se cutremură de groază știind că viața bunului păstor va fi curmată de aceste ființe rele. Putineiul pentru lapte era spart, apa a curs peste vatra sfîntă strămoșească, iar **mioarele** scormoneau pămîntul cu picioarele pentru a-l avertiza pe Dumu-zi(Fiul Omului) de nenorocirea ce va veni peste el. Se trezește și povestește visul surorii sale Gestinanna, poetesă divină, cîntăreață și tîlcuitoare de vise. care îi tîlmăcește urîciunea înțelegînd că se va face o răscoală a supușilor conduși de dușmani din afara ținutului și-i vor lua titlul de căpetenie. La acțiune vor participa și Galla care erau duhurile răului, ce se vor năpusti cu mare furie peste Uruk pentru a-l prinde pe el. Aceasta îl sfătuiește să se ascundă de ființele terifiante, dar cade ea victimă urdiilor drăcești. Dumu-zi se refugiază în ținutul Alali, este ajuns de învrăjmășiți dar scapă și se ascunde în ținutul Kubireș unde este prins din nou. Reușește să scape iarăși de ghearele dușmanilor și își găsește adăpost în casa lui Belili, o femeie în vîrstă, unde este găbuit și iarăși scapă salvîndu-se la sora sa. Aici el este găsit de către dușmani, încearcă să se ascundă prin iarba pășunilor dar este prins și ucis. O altă variantă a legendei ne spune că Dumu-zi se roagă cu multă rîvnă către Utu(Sfîntul Soare) și Inanna(Sfînta Lună), soția sa, să-l facă o gazelă ca să poată fugi de monștri, dorința îi este îndeplinită și reușește să se salvează. Dar dracii îl prind de mai multe ori, din chinurile cărora Dumuzi se salvează și cînd se refugiază la sîna surorii sale, aceștia îi aruncă în față cuie și ace, eroul murind, turma lui fiind amenințată cu răzlețirea.

În altă variantă a mitului, Inanna consideră vinovată de moartea lui Dumu-zi pe femeia Belili(Belali era numele semit al zeiței răului și sexualității Iștar, Aștarte sau Ashtatorh, soția lui Iahweh al iudeilor cum ne arată minunea arheologică descoperită la Kuntillet Ajrud) pe care o pedepsește cu moartea.

În legenda intitulată *Bocet la moartea lui Dumu-zi*, acesta este numit „sălbaticul taur”, „stăpînul din Bad - Tibira” adică pe înțelesul nostru cetatea vieții cerești sau veșnice, „Păstorul”, „stăpînul colibelor de păstori” și altele. Vedem din aceste atribute că eroul era legat de un cult al crescătorilor de taurine dar și ovine, iar legenda amintită mai înainte ne duce la personajul Poimandres din scrierile trismegiste, toate aceste epitete se găsesc identic în cultul lui Mitra, dovedind originea lor comună. Tradițiile noastre venite din străbuni, adică getbeget spun că Moș Crăciun era starostele păstorilor nu al proștilor sau trădătorilor de Neam și Țară! Pe tăblițele de plumb găsim expresia Domez Tomu cu sensul de Fiul Credinței în Crucea Strălucitoare cu trimitere directă la unul din simbolurile Tatălui Ceresc care era Crucea Nordului, Crucea Mare sau Fiul Crucii Strălucitoare, referindu-se la binecuvîntarea Mamei Pămînt de către Ziditorul Ceresc. Inanna emeșilor înseamnă Doamna Cerului sau a Raiului(*in*: ea + *An*: cer + *na*: ființă, a tămîia), fiica lui Suen și soția lui Dumuzi cum apare în mai multe mituri. Ea avea ca simbol un fel de stea formată din opt raze, în fapt fiind o cruce din patru raze egale care pleacă dintr-un disc central, iar între ele mai sînt adăugate încă patru. Prima cruce înseamnă în fapt viața de pe pămînt fiindcă cu astfel de cruce erau botezați copiii, semnul fiind făcut pe mîna dreaptă și pe frunte. A doua cruce care are forma de X, este crucea nordului, fiind simbolul raiului unde se duceau sufletele celor aleși prin faptele și înțelepciunea lor. Deci ea era atît domna cerului(raiului) cît și duhul care renăște pe pămînt viața din moarte. Dumuzi mai este numit în scrierile emeș cu epitetul de „**copil cu chip de erou**”, expresia care îi este atribuită și lui Mitra(încușmatul sau cel cu căciulă mioritică). Împreună cu Utu, Suen sînt **păstorii țării Ki-en-gi** sau Pămîntul Sfînt, denumire „uitată” de specialiști și înlocuită cu Sumer ca să dea bine la făcăturile ivriților. La emeși Dumuzi a fost asociat cu zodia **berbecului** iar Inanna cu cea a peștilor. În limba latină cuvîntul *aries* înseamnă berbec, iar cetele de migratori ce au plecat din Carpați pe la începutul mileniului III î.e.n. făcînd popas veșnic în India, istoria i-a trecut la răboj ca *aryas*. Limba română veche păstrează cuvînte *arete* cu sensul de berbec, iar *arie* este ziua cînd se desfăc stînele și se separă areții de oi, fiind și o sărbătoare a ciobanilor.

Dar mai este cunoscută o variantă a morții regelui-păstor Dumuzi care spune că Inanna fiind supărată de comportamentul nestatornic al soțului îl fericește cu moartea, trimițîndu-l în împărăția întunericului și morții de sub pămînt. Dar cum iubirea era mare, năbădăioasa Regină a Cerului, coboară în ținutul umbrelor să-l salveze pe Dumuzi de la acest chin însă nenorocirea vine peste ea și rămîne cîteva zile prinsă în lumea fără de chip. Tăblița

care povestește moartea lui Dumuzi, arată și căința adâncă a Inannei pentru necugetarea înfăptuită, jalea și bocetele care au cuprins-o atît pe ea cît și pe nobila soră a regelui-păstor Geștinanna. Chiar și **cîinele de la stîna**, dar și **miei și iezii din ocol varsă lacrimi de durere** pentru soarta nenorocită a stăpînului lor; Dumuzi însuși își plînge soarta grea în care a ajuns, după ce a umblat printre oameni, care din răutate s-au înhăitat cu perfizii și cruzii draci numiți în text *Galla* și i-au făcut sama. Stîna lui Dumuzi este pustie, putineul/bărbînța este goală, oile behăie fiindcă nu mai au lapte și nici stăpîn, **vatra** este fără cenușă, semn că **norocul/mana** stînei păstorului ceresc s-a prăpădit din cauza cetelor de draci ce s-au pus pe distrus fiindcă puteau face rău.

Căsătoria mistică dintre regele-păstor și Regina Cerurilor sau a Raiului, pe care imnul o menționează ca fiica Ziditorului tuturor văzutele și nevăzutele, era în fapt o adaptare a ciclului viață-moarte-renaștere a Naturii; păstorii și agricultorii fiind legați profund de acesta și care dura șase luni cu secetă ce distrugea vegetația, iar șase luni cînd totul revenea plin de viață. Dar perioadele temporale erau pe dos față de cele din Carpați, unde își aveau obîrșia Neamului Scoborîtor din Zei. Pentru numele Inanna, în alte surse emeș apar Innin, Ennin, Ninnin, Ninni, Ninanna, Ninnar, Innina, Ennina, Irnina, Innini, **Nana** și Nin, ele fiind de obicei derivate dintr-o mai veche expresie scrisă Nin-Ana care înseamnă „doamna a cerului sau a raiului”. În textele religioase emeș se spune că Inanna stabilește **readucerea păstorului ceresc la viață pentru binele neamului omenesc**, și astfel Dumuzi să fie șase luni cu sora sa Geștinanna, iar șase luni va fi în ținutul Kur, adică în străfundurile de sub pămînt în lumea umbrelor fără chip. Să ne dăm seama cum gîndeau acești răzlețiți ai sorții în ținuturile arse de soare, Fiul Omului se ridică din morți și după ce stătea șase luni alături de oameni, cobora alte șase luni în iad sau un tărîm asemănător fiindcă textele sînt cam greu de înțeles. Acest concept al Fiului Omului de la emeși, adică cel ce regenera în fiecare an natura dar și neamul omenesc împreună cu toate vietățile pămîntului, numit Dumuzi(*dumu*: copil + *zi*: suflet, om), avea marea sărbătoare a **Anului nou**.

Vechii egipteni au avut la început sub pămînt un lăcaș al sufletelor vrednice de adus aminte pentru veșnică pomenire și poate acest sens îl avea la emeși ținutul Kur fiindcă ei au plecat din toriștea Carpatină înainte de a se poposi pe malurile Nilului.

Dar acest neam al păstorilor ce a migrat din Carpați către alte zări, s-a oprit acolo pe unde a crezut că-i va fi bine, iar în perioada stăpînirii akkadiene asupra Ki-en-gi(2350-2150 î.e.n.), unele sigilii ne înfățișează o zeitățe care ține de pâr un hoț sau prizonier. Divinitate apare de asemenea, cu piciorul pe o căprioară, dar uneori pe un pedestal mic, purtînd o robă lungă sau un fel de fustă iar pe cap avea o frizură cu coarne sau o pălărie înaltă și cilindrică. El a fost identificat ca fiind zeul **Amurru**. În texte și imaginile de pe cilindrii sigiliu, numele lui este scris d / AN.MAR.TU sau d / MAR.TU(*mar-tu*: nomad, născut în căruță), și tradus „**Dumnezeul Apusului**” în akkadiană. El este de multe ori vag numit zeul Amoriților din cauza asocierii sale cu textele care scriu despre deșert și stepă. El a devenit **fiul lui Anu**, zeul cerului și a fost adesea asociat cu Sin zeul lunii, fiind menționat și ca **zeu al războiului**. Trebuie amintit că în două texte akkadiene se arată despre acești neliniștiți că „**MAR-TU provin din ghicitori Dilmun**”, sau „ghicitorii MAR-TU vin din țara Dilmun”. Romanii spuneau că Marte, zeul războiului din religia lor, s-a născut în Getia, iar informațiile venite din *Cosmografia* de la Ravenna scrisă în secolul VII, este amintit orașul **Tilmun** pe Dunăre, termen identic cu cel folosit de akkadieni și alți semiti, și evident o modificare în timp a numelui din **Dilmun**, în Tilmun. În mitologia noastră – *Dicționar Mitologie română* – de I. Ghinoiu, 2013, la fila 180 scrie despre **Marta** că era o reprezentare mitică a bătrîneții care moare toamna și renaște în preajma echinocțiului de primăvară. Fiindcă aceste informații nu sînt ieșite de sub sfîntul prepuț, ele niciodată nu vor face parte din istoria și cultura noastră adevărată! În textele descoperite la Ibla sau Ebla(oraș în sud-vestul Siriei la 55 km de Alep, renumit pentru cele 20000 de tăblițe cu scriere cuneiformă, datate în jurul anului 2250 î.e.n.) populația MAR-TU este menționată în principal în legătură cu pumnalele din metal și prizonierii de război. La începutul mileniului II î.e.n. apar mai multe dovezi epigrafice și arheologice, unde neamul martu este prezent în istorie, chiar dacă altora zicerea le este dureroasă și de mare supărare.

Arrumu/Amurru și **Martu** sînt denumirile sub care apar în textele akkadiene și eme-gi/sumeriană, divinitatea supremă a acestei populații de păstori. El a fost zeul protector al orasului emeș Ninab, a cărui loc încă nu a fost descoperit, divinitatea fiind descrisă uneori ca un **cioban și fiul al lui Anu** de la noi de pe sfîncile de la Bozioru, purtînd și numele de „stăpîn al muntelui” și „**cel care locuiește pe muntele strălucitor**”, întocmai cum era muntele sfînt al geților, Pion, Peon sau Kogaion. La vechii umbri Jupiter mai era numit Ariminum sau Arminus, iar războinicul Marte, era invocat cu numele de Arimanus, adică din neamului lui Moș Arimin cum apare pe unele tăblițe de plumb strămoșul neamului get.

Pe unele tăblițe de lut ale emeșilor găsim o poveste de pe la mijlocul mileniului III î.e.n. care zice că după facerea lumii, Ziditorul trimite veghetorii cerești pentru a le da fiilor Omului legi drepte și povești deștepte. Însă

unii dintre ei s-au aprins rău de focul iubirii luîndu-și soațe dintre copilele muritorilor. Dar căpetenia lor Martu sau **Marta** nu a vrut să fie păcătos și s-a dus săgeată la mama lui cerească pentru sfat, iar aceasta i-a spus că dacă și muritoarea are ochi fierbinți pentru el, atunci nu este nici o nenorocire să dea drumul marelui iub cu folos pentru fiii Omului. Duhul Marta de la emeși mai era numit *Balu* Sadu(stăpînul muntelui) sau „**păstorul**” ori **Raman**, așa ca să ne ciufulească rău mințile și încheieturile gîndirii. Pe tăblitele noastre, adunarea ce conducea neamul get se numea „dage balo”, iar dacă legăm sensul de cuvîntul emeș, atunci avem „adunarea păstorilor” sau a ramanilor sau rahmanilor cum apare neamul carpatin în legenda blajinilor!

Dar unele scrieri vechi spun că chiar civilizația Egiptului antic a fost întemeiată de către acest neam de păstori din Carpați, numiți **cabiri** prin acele locuri și vremuri uitate de istorie sau de răutățile oamenilor.

În lucrarea *Istoriei feniciene* scrisă de fenicianul Philon din Biblos(64-141), găsim mărturia despre alte fapte petrecute în timpurile de demult și cum au ajuns cabirii pe valea Nilului. Fragmentul a fost preluat de Eusebiu din Cezareea în *Praeparatio evangelica*(I.9): „Și Cronos – Amon – mergînd în ținutul dinspre miazăzi, a dat întregul Egipt zeului Taaut, pentru a fi regatul său. Toate lucrurile acestea au fost consemnate pentru prima oară de **cei Șapte Fii** ai lui Sedek, **cabirii împreună cu cel de-al optulea frate al lor, Asclepios**, după porunca zeului Taaut”. Ori Cronos era fratele lui Atlas ce a făcut împărăție la Istru și Ocean(Marea Neagră), iar frăția și-a luat cetele de cabiri și a poposit cu ele în vechiul Egipt, fapte consemnate așa cum a scris Philon. Textul care sigur păstrează informații foarte vechi în conținutul său, spune că Thot – Taaut a mers în ținuturile dinspre miazăzi pe care le-a primit ca regat al său. Ori nu putea merge spre miazăzi decît dacă venea dinpre dinspre miazănoapte, adică din nord. Să-i descîlcim din negura timpului și pe **Sedek** împreună cu cei șapte cabiri amintiți de Philon din Biblos, care ar fi luat în stăpînire întreaga vale a Nilului în vremurile încă uitate. Scris și Sidek, divinitatea a fost zeul dreptății sau dreptatea în sine și cinstea în religia palestinienilor arimini, uneori fiind fratele lui **Misor** sau **Misharu** cum mai este menționat, ambii avînd de părinți pe zeii Amunos și Magos sau **Magog**, care se trag la rîndul lor din **titani**, așa aducîndu-ne iarăși în spațiul carpatin. Să precizez că a fost o migrație și în Palestina în secolul XVIII î.e.n., cam tot atunci ajungînd unii mai rezezi la picior și în peninsula arabică.

Iar primul pir-o al egiptenilor consemnat istoric, Aha a dus pentru aleanul sufletului său și neamului lui Anu, ciopor de divinități cu care să sfințească noile tărîmuri unde urmau să-și stabilească sălaș de vecie, numindu-și noua baștină „**Ta Natura**”(Țara **Zeilor**), după numele celei părăsite care era știută ca „**Țara Zeilor**”, fiind scrisă pe tăblițele de plumb „**patri deo**”, **Die Gitii** sau **Deo Geta**, adică **Sfînta Getia**, dar **Geta** a fost îngerul păzitor al neamului get, iar unii au considerat divinitatea luată de la geți ca Mîntuitor sau Salvator.

Anditi, a fost venerat în orașul Busiris din deltă în vremuri preistorice unde și-a avut lăcașul de cult **zeul păstor** fiind investit ca părintele neamului. Cuvîntul este un compus din vechea limbă pe care o vorbeau neamurile carpatine pe la mijlocul mileniului IV î.e.n. *An*: Ziditorul + *di*: a da o poruncă, a spune + *ti*: viață, neam. Zeul avea ca simbol al sacrului un toiag, iar în epoca istorică acesta a fost înlocuit prin cultul lui Osiris. Sîntu este prezentat pe tăblițele de plumb ale geților tot ca un păstor bătrîn cu un toiag în mînă. Neamul aryas plecat în India a dus cu el amintirea lui Aditi ca marea zeiță, ziditoarea lumilor de început.

Însă mai găsim o altă legendă despre migrația din Carpați pe Valea Nilului, la Diodor în lucrarea *Biblioteca istorică* unde în *Cartea I, LV* și *II, XLIII* povestește despre isprăvile de început ale neamului sciților(geților) ce au creat o mare împărăție la nord de Istru ajungînd pînă la Caucaz. După ce preia legenda femeii-șarpe din istoriile lui Herodot, scrie că aceasta a născut doi flăcăi voinici care au ajuns regi vestiți – **Palos** și **Napes** – ai sciților(dar aici este vorba și de neamul get, nu numai sciții de la Marea Caspică), iar urmașii acestora „au supus nenumărate ținuturi dincolo de Tanais(Don) pînă în Tracia. **După ce și-au îndreptat armatele în cealaltă parte și-au întins domnia pînă în Egipt la Nil.**” Dar fluviul Tanais era granița de est a geților cu sciții cei adevărați care ocupau spre est Marea Cîmpie Rusă, unii ajungînd chiar pînă în China și Coreea. Cele două izvoare spun despre o mare migrație ce a avut loc din nordul Istrului pe Valea Nilului în zorii civilizației egiptene, cetele de cabiri fiind conduse de Palos, iar în cultura românilor aceste informații lipsesc cu desăvîrșire fiindcă nu le place unora sau altora ca istoria să fie și a noastră, nu numai a celor pricepuți la minciuni sau vedenii sataniste.

Cînd grecii s-au pus să fure pe rupe și să ne falsifice istoria și cultura identitară, l-au dus pe Pelasgos, copil născut din Maica Pămîntească chiar în fericita Eladă, scriind că s-a născut din pămîntul negru al Arkadiei fiind fiul lui Zeus cu Niobe, dar și strămoșul neamului pelasg(Pelas + *gi*: pămînt, negru, nobil, frumos, civilizat, ales) care însă nu era grec cum recunosc chiar ei. Dar cred că șmecherii greci au inversat vocalele divinității **Pales** de la romani în **Pelas** care **era zeița păstorilor** de oi și vite și a agricultorilor în general, avînd la 21 aprilie o mare sărbătoare intitulată Palilies sau Palilia ce coincidea cu cea a fondării Romei de către Romulus. Ciobanii făceau mari focuri de paie și vreascuri peste care săreau. **Pales** sau **Pelas** a fost la început o divinitate masculină, adică

un fel de căpetenie cerească a păstorilor pămînteni, apoi timpul a transformat-o în zeiță. În străvechime, ne spun legende sau basmele noastre că primul om s-ar fi născut din trupul Maicii Pămîntești, undeva într-un loc binecuvîntat de Ziditor. Numele lui ar fi fost Peleş sau Pales după zicerile noastre, Pelas și Pales după cele romane, ei considerînd divinitatea atît ca bărbat, cît și femeie după cum i-a venit bine povestitorului. Iar grecii cei pricepuți la toate, l-au trecut pe Pelasgos (Pelas + gus) cel născut din pămînt ca protector și călăuzitor al neamului păstorilor, că ar fi de-al lor din Pelopones și nu mai are rost să-i căutăm altă baștină sau neam ziditor despre care ar mai trebui să se vorbească în istorie.

Românii mioritici pînă mai ieri țineau la 21 aprilie sărbătorea *Palilia*, sau *Palalaia*, fiind numită de către ciobanii carpatini și **focul viu**, unde oile înainte de a fi urcate pe munte erau trecute printr-un foc de paie pentru a fi purificate. Peste același foc purificator săreau și ciobanii turmelor respective dar și toți tinerii satului. Romanii au scris în antichitate de zeci de ori că **pelasgii erau mai toți păstori** iscusiți și foarte înțelepți, dar asta pînă să-i fericească pricepuții eleni cu minciuna și hoția ca afacere cinstită, scoțîndu-i din istoria antică. Ca fii ai pămîntului îi scrie Naevius pe titani, giganți, atlanti, runcus și purpureus, ceată de ființe cerește ce au zidit neamul omenesc în împărăția lui Atlas la nord de Istru, lîngă Oceanos. Teritoriul acesta fabulos cunoscut în străvechime ca Țara Zeilor sau locul unde s-au născut zeii, ducîndu-și aici existența o vreme îndelungată, este amintit de Ovidiu Naso în *Pontice III*, 2 ca „pămînt getic” și nimeni încă nu s-a pornit să răcnească ca turbatul că poetul latin a fost uns să ne cînte de să sperie mințile țuguiate ale istoricilor români și de aiurea că și **geții ca fiii pămîntului**, dar și urmașii lor românii de azi, ar avea drept la istorie!

Cabirii, în sudul Istrului își aveau principalul centru de cult în insula Samothrace, dar erau cinstiți pretutindeni în bazinul Mediteranei, chiar și în Egipt la Memphis, **fiind trei personaje** care au fost interpretate în epoca romană cu Jupiter/Tatăl Certesc, Minerva/Mama Pămîntească și Mercur/Fiul Omului sau mesagerul divin. În apropiere de Memphis este lacul Meotis unde Filon a cunoscut o așezare de eseni sau terapeuți de la care a învățat chiar foarte multe scrie el, inclusiv Tainele cele Mari, adică niște cabiri cam sătui de zurba lumii ce trăiau retrași ca și esenii.

Pindar care s-a născut pe la anul 522 î.e.n., scrie în *A opta odă olimpică*, despre Sedek, căpetenia cabirilor că se mai numea Adamas (*ad*: tată, străbun, cer + *ama*: mamă, a îngriji ca o mamă, izvor), fiind după tradițiile din insula Lemnos, primul om născut din sînul Maicii Pămîntești. El a fost primul bărbat, și primul meșteșugar, fiind unul dintre cei șapte strămoși băștinași autohtoni și **ziditori ai neamului omenesc**. Dar în Lemnos au poposit pentru prima dată pelasgii din nordul Istrului în prima parte a mileniului II î.e.n. sau poate chiar mai devreme fiind și primii locuitori, amintirea lor păstrîndu-se în scrierile multor autori din lumea antică greacă și romană.

O altă variantă a cultului cabiric ne spune despre un act de paricid de nu va fi o minciună care apare în secolul IV î.e.n. odată cu formarea imperiului macedonean ce a impus mitul lui Dionisos-Zagreus. Iudeo-creștinul Iulius Firmicus Maternus care a trăit în secolul IV, în *De errore profanarum religionum*, ne transmite peste timp că: „În cultul coribanților, paricidul era onorat, **căci un frate fu ucis de cei doi frați ai săi**, și de teamă ca nu cumva vreun semn oarecare să destăinuiească omorul comis, ucigașii consacrară jertfa la poalele muntelui Olymp. Pe acest coribant, macedonenii îl adoră cu o patimă nebună. Acesta este cabirul sîngeros căruia thesalonicienii odinioară se rugau cu mîinile însîngerate”. Un alt izvor este Clement din Alexandria care în *Protrepticus* precizează: „De voiești să te inițiezi în misterele coribanților, află că **aceștia au ucis pe cel de-al treilea lor frate**, au înfășurat capul mortului într-un zăbranic de purpură, după ce l-au dus pe un scut de aramă, încununîndu-l, îl îngroapă. Și preoții lor, anactotelestii, numind pe coribanți cabiri, numesc și misterul, cabiric”.

Arnobiu în *Adventus Natura*. întărește această legendă: „Să dăm uitării cultul coribanților în care se transmite acest mister ca sfînt: **un frate măcelărit de frații săi**”, iar Pseudo-Orpheu în *Himmnes* se adresează către cabir sau coribant astfel: „Curet nocturn, Coribant care rătăcește singur, Coribant sîngerînd, **sfîșiat de cei doi frați ai săi**”. În Macedonia, în secolul IV î.e.n. tinerimea era inițiată în misterele cabirice, dar arăta o dragoste mult mai mare pentru unul din cabiri, dragoste pe care Lactanțiu ne-o afirmă cu cuvintele: „Macedonii adorau cu o venerație adîncă numai un cabir”.

Cu aceste două culturi străvechi – emeș și egipteană – dar și cultul cabirilor, Miorița noastră are legături necunoscute pe care le voi arăta în continuare. Din variantele culese ale Mioriței lipsesc aproape din toate conceptele specifice religiei iudeo-creștine, dar și menționarea bisericii, cimitirului ori chiar a satului. Tema este **uciderea unui cioban de către ceilalți doi** într-un ritual religios imaginar, iar aici timpul, autorii anonimi cît și fragmentele de legende păstrate și preluate în această sinteză a gîndirii păstorilor carpatini, a generat foarte multe variante care arată atît evoluția ei în timp cît și în spațiu. Cel vizat spre a fi ucis este înștiințat de către mioriță, că cei doi „frați”, tovarăși de muncă, veri primari sau slugi vor să-l omoare, fiindcă așa cred ei că trebuie

îndeplinită „legea” sau tradiția păstorească.

Pentru continuarea studiului voi folosi mai multe versuri din lucrarea *Miorița Izvorul nemuririi*, editura Alcor Edimpex 2016, cartea fiind scrisă de Victor Ravini care a studiat 973 de variante ale creației noastre populare.

Coborîrea pe-o gură de rai

„Pe-un picior de plai/ Pe-o gură de rai/ Iată vin în cale,/ Se cobor la vale”, așa începe Miorița și sună cam ciudat cum coboară aceste turme de mioare pe-o gură de rai, știut fiind că în religia străbună raiul era sus în al nouălea cer, unde stătea și Dumnezeu cu cei apropiați. În iudeo-creștinism, după drăceasca scriitură a *Vechiului Testament*, raiul este undeva pe la izvoarele Tigrului și Eufratului (*Facerea 2,14*) acolo pe unde și-a purtat Avram oiștea și cinul lui de coate-goale și ticăloși! Însă o legendă de-a noastră (M. Olinescu *Mitologie română*, 1944, filele 20-21) spune că Dumnezeu este și cel mai înțelept, iar din citirea cărților pe care – zic unii că le scrie singur – mai dă și minților ale dintre pămînteni. El are făcut în al nouălea cer unde este Raiul, o gaură – sau **gură** – pe unde se uită pe pămînt și vede ce se petrece după care mai scrie ceva povește pentru muritorii care sînt Zidirea lui dragă. Și tot aici în rai, Dumnezeu are o turmă de oi (desigur sfîntă fiindcă oaia este una din animalele sfînte alături de albină, arici, cerb și porumbel) fiind păscută de Sfîntul Soare. Ca să nu șuguiască prea rău cu mințile năstrușnicilor înțelepți, am coborît în fîntina nesecată a tradițiilor strămoșești să adun ceva care să dovedească gîndirea celor din vechime. N. Desnușianu în *Dacia preistorică* la paginile 110, 120 și 121 ne dă mai multe colinde și legende în versuri pentru a înțelege cum stăteau cu credința strămoșii noștri din vremuri uitate.

Colo-n jos mai în jos

Ci-i turma lui Dumnezeu

Nu știi ceață-i ori verdeață,

Păcurariu-i Sfîntu Soare

Ba zău ceea că nu-i ceață,

Cu soru-sa cea mai mare...

Aici alături de Sfîntul Soare care este **baci**, apare ca **băciță** chiar sora lui Sfînta Lună și cred că mulți vor alerga să-și pună pe tărăcuță ceva gheață să nu-i ia foc de cîta minciună a trebuit să înghită pînă acum. Într-o colindă din aceeași lucrare a lui M. Olinescu (fila 24) culeasă în Ardeal ne spune că „Sus la poarta Raiului/ Paște turma Tatălui... Dar la turmă cine sta/ Sta chiar Maica **Precista**... Lîngă ea un legănel/ Cu un copilaș în el.” Aicu cuvîntul „Tată” vine din vechea religie și înseamnă Zisitorul, fiindcă Iahweh este numai stăpîn, iar Maica Precistă din această colindă nu este mama lui Ieshu din Palestina sau Iisus Cristos cum l-au boit pentru goimii cap de lut, ci mama lui Sarmis din neamul get. Pentru a demasca minciuna și hoția iudeo-creștinilor, vin cu o legendă românească care spune că Maica Precistă a născut pe o piatră „fiul din piatră, Misterul Misterelor”, adică Fiul Omului cu referire clară la religia geților cum a fost ea preluată de romani și cunoscută ca religia lui Mitra, păstrată în mentalul colectiv al neamului mioritic. Deși iudeo-creștinii, pentru mama lui Iisus folosesc cuvintele Născătoarea sau Precista, dacă-i întrebi să-ți explice cuvîntul „precista” vei descoperi că nu cunosc semnificația sau o dau la abureală, adică alegorie sau șmecherie cum i-a învățat minciunosul rabin eretic, Filon din Alexandria. Am să-i ajut eu pe acești năzuroși să-și aducă aminte de cele sfînte venite însă de la străbunii noștri geți și nu din legămîntul lui Iahweh. *Cista* în limba română veche era coșul de răchită în care se purtau la procesiunile închinatelor unor divinități diverse obiecte de cult, sau o lădiță, iar pe alte meleaguri însemna un vas cilindric de metal folosit în prima parte a bronzului și fierului în Italia dar și în Ki-en-gi/Sumer la ceremoniile religioase. Particula *pre* are sensul de unica sau prima, arătînd o acțiune specială ce avea loc în ritualul religios respectiv și deci nimic cu vedeniile, parascoveniile și tîmpeniile din Palestina cu care au zăpăcit ei lumea de mai bine de 1600 de ani. Mai dau două versuri din altă colindă ca să limpezim pentru totdeauna povestea **turmei Tatălui Ceresc**: „La porțița raiului, Paște turma Domnului” și tot un colind ne spune cum **Dumnezeu a coborît pe această gură de rai** să-i mai vadă pe pămînteni cum o duc în viața lor de muritori: „Coborît-a coborît/ Florile dalbe,/ Dumnezeu pe-acest pămînt Florile dalbe.”

Pentru a înțelege mai bine despre ce locuri ne lasă mărturia balada noastră Miorița, mai dau două colinde din lucrarea amintită mai sus. „Pe **muntele mare**,/ Mîndră turmă de oi paște/ Dar la turmă cine umblă?/ Umblă, umblă Sfîntul Soare,/ Cu păr galben,/ Cu soru-sa mai mare./ Cu Fluieru-nverigat,/ Cu **toporu**-ncolțurat” și alta la fel de explicită: „Sus pe **Muntele Mare**,/ E-o turmă mîndră de oi,/ Dar la turmă cine umblă?/ Este Domnul Dumnezeu,/ Cu părul de aur/ Cu Soarele pe piept,/ Cu luna pe frunte/ Sprijinit pe-o **lance**/ Cu-n fluier înverigat.” Aicu toporul Sfîntului Soare ne amintește de toporul purtat de cabirii care îi vedem pe unele iconițe mitraice, iar lancea în care se sprijină Dumnezeu, poate fi toiașul de cîrmuire pe care îl ține moș Arimin cum apare pe unele tăblițe de plumb sau este chiar lancea cu cruce în vîrf cum ține statuia lui Gog din holul Primăriei Londrei.

Într-o variantă a baladei, mioara îl numește pe cioban „**fiul lui Dumnezeu**”, un titlul neobișnuit în poeziile noastre populare „Stăpînașul meu,/ Fiul lui Dumnezeu”, dar dacă aducem aici ceea ce am scris despre Dumuzi și cabiri, atunci găsim înțelegerea acestei năstrușnicii a strămoșilor noștri atât de ciudați! El știe că este un baci destoinic care își face munca cu mare tragere de inimă, cum spun și versurile: „Oile celea mărunte/ Mîndru m-or cînta pe munte/ C-am fost păcurar de frunte.” În altă variantă ciobanul este numit **Domnul** ca în legendele emeșilor, iar veșmîntul lui poartă simboluri cerești care se regăsesc pe cusăturile și țesăturile românilor: „Frumos mi-e **Domnu**-mpodobit;/ Cu veșmînt cam mohorît/ Lung, mi-e lung, pînă-n pămînt;/ Larg, îi larg, prejur pămînt./ Jur, prejurul poalelor/ Joacă stele mărunțele,/ Mai presus și mai mărele.../ În spate-i luna cu lumina/ În piept soarele cu căldura.” Unele din acestea simboluri se găsesc și pe tăblițele de plumb 3 și 52 unde apare soarele și luna separat sau amîndouă pe pieptul lui Sîntu!

Ca orice păstor destoinic, și cel ce păștea turma lui Dumnezeu avea un fluier cu care cînta atât de frumos încît și mioarele îl ascultau. O altă poveste de-a noastră spune că Dragobete a fost născut dintr-un munte și ca dar al iubirii Tatălui Ceresc pentru fiul său a primit de la acesta un fluier, instrument atât de drag cîndva neamului nostru. Tudor Pamfile în lucrarea *Mitologia poporului român* ne-a lăsat o poveste despre cîntarea fără pereche a ciobanului din Miorița și invidia ce a stîrnit-o între ei: „Într-o legendă din Ardeal se spune că petele din lună ar arăta pe un cioban care a fost dus de Dumnezeu acolo pentru ca să-l scape de prigonirile altor ciobani, care-l pizmuiau că cînta așa frumos din fluier de veneau la el și oile din alte turme ca să-l asculte”. În balada Miorița avem versurile care confirmă această legendă: „Fluieraș de fag/ Mult zice cu drag”, dar numai cel sortit morții știe să cînte la fluier pentru oile lui care îl înțeleg și niciodată pentru ceilalți deși sînt frați sau veri primari. Însă cîntărețul este „străinel” pentru ortacii lui, aici trebuind să înțelegem sensul spiritual al cuvîntului care era o înstrăinare de unele tradiții, obiceiuri sau datine. El dorește ca fluierul să-i fie pus la cap în loc de cruce: „Fluierașul meu cel dulce,/ Pune-mi-l la cap de cruce.”

Dar tăblițele de lut de la Tărtăria făcute pe la 6250 î.e.n. ne arată că atunci respectivele populații aveau ca totem caprele, iar oile au apărut cu ceva vreme mai tîrziu fiindcă atunci cînd a fost migrația în Ki-en-gi/Sumer pe la mijlocul mileniului IV î.e.n. aceștia au dus în noua patrie atât capra cât și oaia ca totemuri. Cu aceleași totemuri au ajuns în valea Nilului și cetele de carpatini ce au migrat pe la anii 3200 î.e.n. În tradițiile noastre Constelația Pleiadelor se mai numește și „Păstorul cu oile”. Dar limba noastră veche păstrează cuvîntul „rai” și cu sensul de conducător, el găsindu-se în unele cîntece populare sub forma de „rai împărat”. În colindele românești se amintește de „cununa raiului și domnului”. Așa cum am arătat mai înainte, Inanna de la emeși era „Doamna Raiului”, iar la egipteni User sau Osiris purta titlul de „domnul raiului”, însă la iudei și iudeo-creștini, al lor Iahwiță se mîndrește că este Stăpînul Iadului, așa cum îl știm și pe papa de la Roma.

Și de buni ce-au fost iudeo-creștinii în vedeniile lor din Palestina, au spus și scris că născocitul Ieshu sau Iisus este Bunul Păstor, care va fericii întreg neamul omenesc, hoțomanii furînd conceptul din scrierile trismegiste unde Ziditorul este numit Poimandres care înseamnă „Regele Păstor” sau „Păstorul Neamurilor Omenești(*poi*: mulțime + *madre*: stîne), așa cum era și Dumuzi la emeși sau Moș Crăciun la noi. Fiindcă cinstita enorie a lor nu înțelegea nimic în vremurile cînd vedeniile sinainte sau din Palestina nu aveau nici o trecere, s-au pus ei să-l picteze pe Ieshu cu un miel după cap cum apare la Dura – Europos(cca. 150 e.n.) sau în catacomba Priscilla Severa din Roma. Ca să le dau în vileag hoția, arăt că aceste imagini le găsim pe tăblițele de plumb 21, 51, 57, 61 unde Sîntu apare cu un cap de miel lîngă al lui sau ține un miel în brațe. Dar iudeii nu au fost niciodată păstori ca să poată invoca asemenea tradiții sau concepte religioase, deci au furat de la cineva toată povestea și de peste 1600 de ani ea este veste vedenistă sau revelație a „poporului ales” numai de Talpa Iadului și Satana!

Ciobanii mîna oile cu cuvîntele „bîr” sau „bîra”, adică „bir” sau „bi-ra” din eme-gi care înseamnă căpetenia ciobanilor, a arde cu flacăra, luminos, iar aceste sensuri ne trimis iarăși la turma lui Dumnezeu și semnificația cuvîntului Poimandres, nu la „legămîntul” sau oiștea tartorului din străfundurile iadului. De-a lungul drumurilor pastorale, ciobanii carpatini ridicau cruci din piatră pentru orientarea și aprecierea distanțelor după zilele și săptămînile pe care le aveau de mers în pasul încet al oilor. La alții foarte „aleși”, „înțelepți”, sau „civilizați” erau numai „legămînte” puse în curți, la intersecția drumurilor sau pe ogoare să le aducă belșug și să-i apere de rele, nu știm dacă și de vedeniile ticăloșilor rabini iudei.

În unele variante ale Mioriței, apar vulturii ca întruchipare a ciobanilor: „**Trei vulturi de soare**./ Nu-s vulturi de soare,/ Ci-s trei păcurari.” În vechile credințe carpatine vulturul este împăratul păsărilor și nu îmbătrînește niciodată fiindcă a furat crucea de la fîntîna lui Iordan și cînd este de 30 de ani, merge acolo și se scaldă în rîu și întinerește. O reîntinerire exista și în religia egiptenilor unde pir-o cînd împlinea 30 de ani de domnie se strecura într-un fel de ou din piele, considerat matricea placentară, prin care divinitatea recrea puterile benefice ale vieții

în faraon. Totemul vulturului sau șoimului îl întâlnim atât la vechii egipteni cât și la emeși, dar și la noi este păstrată o legendă fabuloasă despre **vulturii aurii**, iar pricepuții greci ne-au lăsat moștenire pasărea phoenix. În orfism, prima treaptă de inițiere se numea „vultur”, iar zburătoare este amintită de către Lucian din Samosata (125-180) în satira *Deorum Concilium*, la capitolul 9 unde dă un dialog între Zeus și supăratul Momus, care spune că în această adunare elenă a apărut vulturul get considerat și el un zeu. Să mai spun că pasărea mai apare pe monezile geților, pe capul statuei lui Gog din holul Primăriei Londrei și pe capul Tatălui Ceresc din pictura care se află în biserica din Densuș, dar este pus și în vârful stîlpilor morților în sate românilor care se mai țin de cele bătrânești. În unele variante, vulturii sînt înlocuiți cu vînturile: „Da-s trei vînturile./ Da nu-s vînturile./ Că-s pecurariu.” Cred că este vorba de Sînzieni, fiindcă aceste ființe cerești nu puteau distruge turma lui Dumnezeu, ci numai să o păstorească cu folos pentru întreg neamul omenesc. Dar și mama ciobanului apare în unele variante sub forma unui **corb**, pasăre ce era a treia treaptă de inițiere în mitraism, păstrînd acest statut aparte mult timp fiindcă apare și pe monezile și sigiliile domnitorilor din Muntenia din perioada feudală.

Mioara are puteri supranaturale și poate înțelege intențiile celor ce ar pune la cale omorul ritualic, ea vorbește cu ciobanul, iar în unele variante este chiar sora acestuia. Mai este menționată (p. 216) mioara că are: „Picioare poleite/ Ungții potcovite” sau „Care avea patru coarne-n frunte/ Și-n vârful cornițelor/ Avea piatră năstămată/ De lumina turma toată”, elemente ce amintesc de cerbul ceresc sau divin, cu trimitere și la piatra de arimasp pe care aceștia o purtau pe frunte pentru a vedea trecutul dar și viitorul. Este foarte important să amintesc aici că îmbrăcămintea exterioară a ciobanilor este din pielea oilor – cojocul și căciula – aducîndu-ne aminte de animalele totem pe care oamenii din vechile le invocau pentru reușita în îndeplinirea diferitelor acțiuni.

Diodor din Sicilia scrie în *Biblioteca istorică, Cartea I, XVIII* că User regele Egiptului avea doi fii; Anubis și **Macedon** (care folosea ca armură o blană de lup), pe care i-a luat cu el cînd a făcut mare război cu restul lumii, iar pe al doilea l-a făcut rege în ținutul cucerit care i-a dat și numele său! La fel și cobanii noștri carpatini care umblă încotoșmănați în cojoc (*kuș*: înveliș, piele de animal, a îmbrăca în piele + *ug*: leu, a uimi, a face impresie) adică se întrupau în berbecul ceresc cum arată coiful de la Coțofenești, iar pe cap putau cușma (*cuș* + *ma*: a lega).

Sfățuirea sau facerea „legii”

În străvechime, toate plaiurile și pășunile erau în administrarea unei obști sau a unei familii și nu puteau fi încălțate aceste înțelegeri. Numărul ciobanilor în Miorița nu este fix, fiindcă apar în diferite variante trei, opt, nouă, zece sau doisprezece. Chiar dacă vin din ținuturi diferite, ei sînt totuși frați sau veri sau fărtați, adică frați de sînge sau de cruce, legați printr-un jurămînt pînă la moarte, iar grupul este condus de un **baci**. În cultura vechilor români, păstoritul era ridicat la un adevărat cult totemic, așa cum dovedesc informațiile venite din cultura emeș, dar la noi, pricepuții l-au interpretat foarte ciudat și dușmănos în perioada modernă.

În Miorița, cînd cei doi ciobani se gîndesc să pună la cale acțiunea de a-l ușura de zile pe al treilea, apar în mai multe variante unele expresii nefirești pentru judecățile de astăzi, privind sensul cuvîntului „lege” însoțit de un adjectiv. Ori el în vechime nu avea înțelesul juridic de astăzi, fiindcă „legea” însemna în cultura românilor credință, datină, conștiință, obicei, în felul cuiva, cum se pricepe, obicei al pămîntului, tradiția sau a chibzui, fiind o reflectare a relațiilor din cadrul frăției în care ei trăiau. În vechime legile aveau un puternic caracter religios și nu juridic, adică făcute de om, iar la vechii greci legile se considerau făcute de zei. Amintesc aici tablele triunghiulare cu învățături divine duse din Carpați de către ferioarele hiperboreene Opis, Ahaia și Hecarge „preaiubiților greci” pentru a se lumina și ei puțin. Poate că acest cuvînt „lege” vine din „lage” care în eme-gi înseamnă bucată, liturghie pentru meditație, a se strînge la masă.

Balada Miorița prezintă într-o viziune simplă identitatea ciobăniei la noi (urcatul și coboerîtul de la munte) a păstorilor și credințele lor despre lume. *Legea* este altă înțelegere a lumii lor reflectată în imaginarul divin, iar înțelegerea asupra lumii văzutei și nevăzutei o găsim în versurile creației populare. Multe din variantele Mioriței sînt colinde ce au fost transmise prin viu grai din generație în generație timp de mai multe mii de ani, iar pentru a susține această idee supărătoare „specialiștilor”, amintesc colindul leului cu care se mai umblă și astăzi prin unele sate din județul Brașov. Dar leii au dispărut de la noi de prin mileniile II-I î.e.n., iar ambele valori spirituale vin din religia străbună și nu au nici urmă de iudeo-creștinism în ele. În scrierea *Forme străvechi de cultură poporană românească*, de Train Herseni, editura Dacia Cluj-Napoca 1977, autorul scrie că împreună cu soția sa a cules în perioada 1928-1938 din cele 68 de sate care constituie regiunea etnografică Țara Oltului, 400 de colinde. „**Multe din ele nu au nici o legătură cu creștinismul**” (fila 17). Iar la următoarea pagină scrie: „În

colindele cu caracter religios se deschide cerul și Dumnezeu coboară pe scară de mătase între oameni ca să binecuvînteze cîmpurile și turmele.”

La p. 13 a lucrării lui Victor Ravini, avem o colindă culeasă la Cluj și Lipova și publicată în anul 1859: „Trei păcurari sînt pe munte.../ Și vorbesc de cele sfînte./ Din părinți sînt păcurari,/ Și toți trei sînt veri primari.” Iar alta culeasă în Rohia Maramureș spune: „Trei păcurărași de munte/ Vorovesc de cele sfînte” dar cele sfînte în vremuri trecute erau zilele de sărbătoare sau de cinstitie a unui duh ceresc! În tradițiile noastre „cele sfînte” erau Rusaliile sau cele 7 Zîne ale Maicii Pămîntești, soațele Zmeilor iubiți de Dumnezeu. Mai pot fi cele 9 Babe rînduite la începutul lunii martie care rostuesc renașterea naturii ce se așteaptă pornită. Din anchetele făcute de către B. P. Hașdeu și N. Densușianu, respondenții precizează că ucigașii ciobanului ajung vîrcolaci și încearcă să muște din soare și din lună, pentru a zădărnici rînduiala adică Legea stabilită de Ziditor. Aceste ciudățenii dovedesc că Miorița este un teatru cu caracter religios ce cuprinde mai multe fagmente din mai multe legende foarte vechi privind săvîrșirea unui sacrificiu pentru înnoirea naturii sau începutul păstoritului la vechii locuitori ai spațiului carpatic. Nici o familie de români sănătoși la cap nu ar primi niște colindători nebuni ce ar veni la casa omului să laude crima de frate, act cu consecințe foarte grave în lumea veche a satului românesc și cel mai grav atentat la morala obștei respective și să prezică gazdei că va fi ucisă anul viitor. Pentru asemenea nelegiuire s-ar fi găsit destule bețe prin ograda gospodarului și mînuitori pricepuți.

În unele variante(p. 187) ciobanii se sfătuesc și fac Legea, mîncînd carne de miel: „Ceialți legea-i făcea - / Mîncînd carne de mioară/ Și bînd apă de izvoară - / Că pe străin să-l omoară.” Cred că aici este preluat ritualul Gurbanului, sărbătoare ce se ținea la 23 aprilie de Sîngiorz. Atunci se tăia un miel alb într-un ritual care se ținea noaptea, iar după ce era fript la foc și mîncat, toate oasele și resturile erau îngropate în pămînt lîngă vatră. Într-o altă variantă ciobanii mîncă un pui de căprioară, aici fiind amestecat vechiul ritual al vîntătorilor cu cel al păstorilor. Sau poate are legătură cu solomonarii care purtau un șorț din piele de căprioară, sau versurile ne-au transmis folosirea unui limbaj foarte vechi în ritual, fiindcă pe tăblițe de plumb Ili – conducătorul Frăției Celui Ales – mai este numit și ied sau pui de căprioară, iar povestea duce către o rămășiță din vechiul cult unde cerbul era totem ceresc cum găsim pe picturile rupestre din peștera Coliboaia, venite din mileniile XXXVIII î.e.n.

În multe variante ciobanul pizmuit și care va fi „legiuit” este numit „străinel ca un inel”, inelul fiind simbol al sorții cum se văd pe mai multe tăblițe de plumb, îngerii ținînd într-o mînă un cerc sau inel. Poeții populari pot folosi cuvîntul „inel” pentru a defini un loc în formă de cerc. În toate ritualurile, spațiul din interiorul cercului era considerat sacru, iar cel din afară era profan, așa cum apare pe tăblițele de plumb cercul și toiagul de cîrmuire, deci existența pămîntească era diriguată după Rînduiala sau Legea sorții. Luna unde se duceau sufletele celor răposați era uneori reprezentată ca un disc sau cerc cum ne spun versurile(p. 98): „Ca și luna la inel, Tot pe el îl trimetea” variantă simplificată unde inelul apare în primele versuri.

Moartea și căsătoria mistică

Miorița, această creație fabuloasă a străbunilor noștri, dar și a românilor din secolele V-XVIII a fost tălmăcită și răstălmăcită în secolele XIX, dar mai ales XX că nu mai înțelege bietul rumun aproape nimic din ea și îi vine uneori să o uite de cîta minciună s-a născocit pe seama colindului sau baladei. Moartea ciobanului a fost interpretată în fel și chip, făcîndu-se afirmații absurde cu scopul de a denigra orice sens care ar îndreptăți neamul românesc să stea cu fruntea sus alături de cei ce au dat lumii valori fără egal cum se pretind ei astăzi în cultura Europei și a lumii. Fiind mari meșteri în a falsifica totul, s-au pus ticăloșii să lovească în mintea și sufletul nostru cu o ură bolnavă, că am fi plini de sadism și cu mult venin pe cel ce este mai avut și mai priceput, fiindcă prin însăși firea noastră invidiem aceste trăsături „nobile” ce i-au făcut pe unii „foarte aleși”. Dar acestor cete de răuvoitori, atît români cît și străini pripășiți de nevoie pe la noi, le voi dovedi că minciuna nu este veșnică, iar adevărul iese la lumină chiar și atunci cînd este ascuns cu multă ură și meșteșug. Cînd mioara vine și îi spune baciului că frații sau verii lui vor să îl omoare, acesta zice: „Oiță birsană./ De ești năzdrăvană.../ și de-o fi să mor./ În cîmp de mohor.../ Ca să mă îngroape/ Aici pe aproape/ În strunga de oi/ Să fiu tot cu voi.../ Soarele și luna/ Mi-au ținut cununa/ Brazi și paltinași/ I-am avut nuntași/ Preoți munții mari/ Păsări lăutari.../ Tu mioara mea/ Să te-nduri de ea/ Și-i spune curat/ Că m-am însurat/ C-o fată de crai/ **Pe-o gură de rai**/ Iar la cea măicuță/ Să nu-i spui drăguță./ Că la nunta mea/ A căzut o stea.../” Pentru a înțelege sensurile acestor versuri, trebuie să ne raportăm la vremurile cînd au fost create ele și nu la învâțăturile unora mai întunecate decît păcura și mai otrăvitoare decît veninul de aspidă.

Miorița în Ardeal este o colindă(p. 97) și se cântă în cor. Colindătorii cinstesc gazda unde își spun cântecul, folosind numele bărbatului pentru ciobanul ucis în colind, iar cinstita gazdă și familia sa nu pun mâna pe băț să le facă o alergătură acestor derbedei, ci se simt onorați că numele lor este folosit în derularea acestui teatru popular cu caracter religios. Spun versurile că baciul, dacă va fi să moară, își dorește să aibă sălaş de veci undeva pe aproape să fie tot cu mioarele lui dragi, în strungă sau la vatră cum spun alte variante. Această înmormântare ritualică are o vechime foarte mare fiindcă o găsim la vechii egipteni folosită atunci când pir-o al lor(care era considerat tot un fel de baci ca cel din Carpați, fiindcă și asta înseamnă cuvântul pir-o sau bir-o) împlinea 30 de ani de domnie, avea loc un ceremonial prin care se urmărea regenerarea puterii conducătorului, dar totul se făcea după un fel de scenariu fără ca cineva să fie ucis. Femeile românilor care nășteau acasă pînă după începuturile secolului XX, aveau grijă să facă cuvenita „înhumare a casei copilului”. La trei zile de la naștere, placenta era îngropată sub patul unde a dormit mai mult mama, lângă vatră, sub streășină sau alt loc care era ales pentru însușirile lui magice. Oile fiind în vechile tradiții ale românilor, animale sfinte create de Ziditor pentru a ajuta neamul omenesc, baciul a dorit să fie în locul unde acestea stăteau cel mai mult pentru a beneficia de puterile lor binefăcătoare.

Oița năzdrăvană îl îndeamnă pe baci să-și cheme și-un cîine dintre cei mai vrednici să asculte vorbele ei, la fel cum găsim și în povestea morții lui Dumu-zi din cultura emeșilor, unde cîinele, alături de oițele turmei, varsă lacrimi grele fiindcă stăpînul lor a fost ucis.

În Miorița, moartea în unele variante(p. 142) este cauzată de securi și topoare: „Pe cel mic să mi-l omoară,/ Cu securi și cu topoară.” sau „Ca pe străin să-l omoare,/ Cu **nouă topoare**.” Un ritual ce amintește de aceste versuri, se poate observa pe unele plăcute mitraice unde un călăreț cu un topor în mînă, sare cu calul peste o persoană culcată pe pămînt, fiind un act de inițiere sau purificare magică. Numărul nouă al topoarelor cred că se referă la cei nouă ziditori cerești din religia străbună care vegheau calendarul astronomic și astrologic, iar în unele ținuturi din sudul Dunării, călușarii dansau în mîini cu topoare!

Mai este un loc deosebit prin calitățile lui energetice unde baciul vrea să fie înmormîntat(p. 147): „- Nu mă omorîți,/ Nu mă chinuiți,/ Și să mă-ngropați,/ În vîrfurile muntelui/ La stîna oilor.” Dar stînele nu se făceau în vîrfurile muntelui fiindcă le-ar fi spulberat furtunile, iar oile nu aveau ce paște acolo. Însă în multe din legendele noastre, în vîrfurile muntelui era Raiul, iar acolo păștea turma lui Dumnezeu, seara oițele adunîndu-se la stîna, de aceea Moș Crăciun care stă de-a dreapta Tatălui Ceresc este considerat starostele păstorilor. Mozaicii și-au stabilit raiul undeva pe la izvoarele Tigrului și Eufratului, dar aici pe pămînt ca să-l poată ei buzunări cu pricepere. Într-o variantă ciobanul ce va fi ucis este trimis să aducă apă de la trei izvoare, iar ceilalți se așează la clocit rele: „La fîntîna **corbului**/ Pusă jos să hodinească/ Și ei să sfătuiască.” Corbul era o pasăre sfîntă în mitraism unde cel ce intra în frăție era inițiat cu apă neîncepută de izvor, dar și în religia geților pasărea avea un rol important fiindcă își păstrează acest statut mult timp în cultura românilor, apărînd ca simbol pe stema Munteniei. În colindele de Crăciun, omorul ritualic se făcea în această sărbătoare, dar erau alese și altele cum ar fi Sfîntul Ilie sau Sîngiorz, ele viind din înmormîntările ritualice ale unor divinități din vechea religie a geților și s-au păstrat pînă în partea a doua a secolului XX. Pe unele geme, Orfeu este răstignit într-o poziție identică cu cea preluată de iudeo-creștini și pusă în seama lui Ieshu din Palestina sau Iisus Cristos, avînd scrierea BAKKI KOS, unde cuvîntul „bage” sau „bace” din eme-gi înseamnă adăpost, refugiu, a ocroti, a apăra, deci era conducătorul aceluia grup de păstori, iar „coș” are sensul de acoperit, învelit, inițiat.

În scrierea *Zeii pastorali* de I. Ghinoiu spune la fila 45 că momentul principal al scenariului ritual de înnoire a timpului pastoral „îl reprezenta moartea violentă al substitutului fitomorf al duhului Sînmedru, prin tăierea arborelui cu securea”, după care urma un ritual de incinerare prin care divinitatea renăștea. Sînmedru(sîn: sfînt + Medru este Mitru sau Mitra după zicerea altora foarte civilizați) este prezent în legendele și basmele noastre ca om obișnuit, păstor sau crescător de animale în satul său, dar și ca sfînt sau cel ce se poate transforma în porc. Poate de aici ne vine povestea lui Făt-Frumos care a fost blestemat să fie ziua transformat în porc, iar nopatea să scape de acest blestem lepădînd pielea de animal. Celebrarea morții și a renașterii lui Sîntmedru la 25 octombrie, în unele ținuturi ale Banatului de Munte, ciobanii dansau Călușarii sau Căii adică duple mintea mea nedată la făcătura, cabirii jucau dansul lor specific!

În unele colinde(p. 155 din cartea lui V. Ravini) apar trei locuri de îngropăciune, iar baciul cere mioarei să-l dezgropă și să-l îngroape după pofta inimii lui, fiindcă nu-i place locul ales de ucigași. Însă ciudatul animal, pe lângă darul vorbirii mai poate dezgropa și îngropa un mort în alt loc, ceea ce ne face ciudații lumii! Poate de aici s-a pornit ura veniturilor cazare și mai tîrziu a celor comuniste asupra „misticismului și clericalismului țaranului

român”, dar asta cu mult înainte de a pune ei mâna pe putere în anul 1944. Asemenea scene se pot întâmpla numai într-un teatru bine pus la punct și nicidecum într-un omor făcut pentru avere.

Un alt loc ciudat de îngropare ales de baci este(p. 160): „În vârful muntelui/ **Sub crucea molidului.**” deci nu avea gusturi iudeo-creștine deloc. Unii români pînă prin anii 1950 atunci cînd se cununau, se duceau la rădăcina unui brad unde cei doi își spunea jurămîntul de credință unul față de celălalt, iar un martor ales de ei îi binecuvînta, dar povestea nu are nici o legătură cu religia oficială de atunci a neamului nostru, ci numai cu vechile credințe ale geților.

Baciul(p. 154) cere mioarei care-i este și surioară, dacă va întîlni o măicuță bătrînă, să-i spună că s-a logodit într-un loc aparte: „Iar dac-ăi vedea/ Surioara mea,/ Ei să-i spui așa:/ Că m-am logodit/ **Pe-âl munte vestit.**” Deci el și sora lui știu de acest munte vestit, dar rămîne secret pentru ceilalți muritori. Ori fiind muntele unde și Dumnezeu sau Sfîntul Soare pasc turma de mioare cerești, atunci acest munte vestit putea fi numai Cetatea lui Dumnezeu unde se afla și Raiul ceresc fiindcă cel pămîntesc era deja stăpînit de pîrlîții și mincinoșii ivriți. Și continuă cu această nuntă cerească: „Soarele și Luna/ Mi-au ținut cununa”, dar acest simbol al cununei miresei îl găsim pe tăblița de plumb 3 unde Zamolxe atunci cînd se înfruntă cu Pitagora în insula Samos pe la anii 540 î.e.n. a lăsat scris: „Cînd sfînta cruce a apărut în vîrf de munte, Zoin ne-a dat minunata cunună a miresei”. Aici expresia „cununa miresei” înseamnă o înfiere în adevărata filozofie creștină sau religia crucii. În colindă și baladă nu este nici o urmă de iudeo-creștinism sau vreun „sfînt” din ceata oștirii întunericului, dovadă că cei ce o cîntau știau că aparține lor și numai vechii lor religii.

Nunta ciobanului în cer, este nefirească pentru orice muritor obișnuit, ea însă apare la emeși între „Regele Păstor” Dumu-zi și Stăpîna Cerului sau a Raiului, Inanna. Această nuntă cerească din spațiul carpatic se face(p. 235) „C-o mîndră crăiasă/ A lumii mirească” sau „Sora soarelui/ Și-a pămîntului” ori(p. 268) „c-o mîndră crăiasă”. Mireasa cosmică este regină în cer, dar și pe o gură de rai devenind „a lumii mireasă”, unde ea este adusă uneori de niște cai cerești, iar ciobanul se află pe-o gură de rai pe munte, cum apare în unele variante. O legendă despre Țara Luanei spune că Luana era o fată foarte frumoasa care a coborît din cer venind cu un car de foc. Pe acest tărîm ea a prins drag de un localnic și nu a mai vrut sa plece de aici, învățîndu-i pe băștinași medicina, scrisul, cititul, vindecîndu-i de toate bolile. După ceva vreme fostul ei iubit a găsit-o și făcîndu-se chibrit de supărare a venit hotărît să distrugă ținutul. Din dragoste pentru neamul omenesc Luana i-a învățat pe localnici să se ascundă sub stînci acolo unde nu ajungea focul aruncat de ofuscatul iubăreț, ceea ce ar explica existența așezărilor rupestre de la Bozioru, județul Buzău. Prin aceste vecinătăți Miorița se cînta ca baladă să le țină unora de urît și jale, iar alții au pornit puhoi de hule asupra ei. Emeșii aveau și ei această nuntă cerească între Inanna și Dumu-zi la fel egiptenii aveau în teologia lor o căsătorie mistică între Iaho și User, dar și pîrlîții iudei și-au găsit de un iub cu „împărăteasa cerului” căreia îi aduceau cinstire, iar tartorul lor nu tușea pucioasă cum găsim în *Ieremia* la 44,17-19. În diferite varinante ale colindului Miorița, turma cerească este păzită atît de Sfîntul Soare cît și de soru-sa Luna. Însă luna nouă se mai numește Crai Nou, deci masculin, pe lîngă sensul de feminin și tot așa apare divinitatea pe tăblițele de plumb cu numele de Zoin și Zoe, iar peste timp românii au păstrat numele de Zoe pentru feminin și Zian pentru bărbați. Deci un puternic cult al soarelui și lunii cum era în religie geților, dar și a divinității pastorale Pales sau Pelas, ori Peleş și nimic din iudeo-satanismul falic.

În *Mitologie românească*, la filele 50 și 55, autorul M. Olinescu scrie că în mentalul tradițiilor românești, luna este o fecioară foarte frumoasă și a fost numită Ileana(Ili: salvatoarea, îndrumătoare + Ana: Ziditorul) Cosînziana (Co: cea mai + Sîn: sfînta + Ziana) fiindcă „Tu ești mîndră și frumoasă,/ Tu ești a nopții crăiasă.”

Metafora „**mîndră crăiasă**” putea fi creată numai în matriarhat, cînd femeia avea rolul principal în societate și în religie, ea ordonînd atît lumea pămînteacă cît și cea cerească, iar de mărturie pentru acele vremuri amintesc cultul lui Cybele de la frigieni și Iaho la egipteni. Tot aici apare metafora „**a lumii mireasă**” care leagă divinul din ceruri cu zidirea acesteia, adică mireasa înțelepciunii cerești cum am arătat mai înainte despre cununa miresei primită de Zamolxe, ei mureau ca nat sau ființă obișnuită și renășteau ca spirit ori înțelepciune, fiind numiți OM. Într-o legendă a chinezilor se spune că împăratul Mu, a plecat spre **apus** la **împărăteasa lumii** să ia vorbă de înțelepciune pentru neamul său. Și zic ei că a ajuns într-o țară din străfundurile apusului, acoperită de păduri și și brăzdată de ape repezi și mari, iar aici era un munte sfînt unde creștea Piersicul cu fructe de aur care odată mîncate aduc nemurirea. Într-o *Biblia* a românilor, manuscris din secolul XVII dar și altele din secolul următor, este menționată **Savela**, femeie arimină de o înțelepciune uimitoare a lumii vechi și pentru aceste daruri, ajunge împărăteasă. Un manuscris din anul 1760, spune că Savela era din țara Ugorescu, adică Țara Ungurească sau Ardeal. **Împărăția ei era „la marginile pămîntului... atîta cît și alți împărați de prin marginea pămîntului trimetea de lua sfat și învățătură de la dînsa.”** Textul este dovada de netăgăduit a păstrării în mentalul

colectiv mioritic, a unor părți destul de importante din religia stămoșilor noștri geți care au fost prelucrate de-a lungul a citorva milenii de către cei ce le-au transmis prin viu grai.

Ciobanul cere mioarei să-i spună mamei sale, dacă o va întâlni, că l-a nunta lui a căzut o stea și această zicere a fost un pretext pentru cei ce au vrut să vadă în *Miorița* a răfuială de bandiți sau împătimiți după avere. Dar în tradițiile noastre, steaua este considerată candela vieții. Acestea sînt aprinse în fiecare seară de îngeri, ca să lumineze întunericul nopții, iar dimineața după ultimul cîntat al cocoșului încep să se stingă. O altă variantă a stingerii lor spune că ele ar reprezenta viața fiecăruia dintre noi și cînd vine moartea, se stinge steaua de pe cer. În alte legende se spune că în fapt sufletele noastre sînt sub forma unor porumbei și stau toți în Pomul Vieții. Dar strămoșii noștri considerau că sufletele lor sub forma unor porumbei se ridică în Rai și se așează pe ramurile Pomului Vieții și al Morții, iar povestea cu steaua căzătoare nu are sens decît mult mai tîrziu. Dar luminile de pe cer mai pot fi datorate zmeilor și balaurilor care aleargă, fiind numiți „stele căzătoare”. Ca să le arăt slușilor cît sîntem de bogați în imaginarul nostru religios, mai dau o zicere din *Zeii pastorali*, care la fila 42 ne dă o legendă greu de crezut pentru cei ce știu numai de sfîntul prepuț și oiștea Talpei Iadului. Zice autorul că sufletul celui mort este sfătuit să-și aleagă călăuză pentru Rai pe curajosul lup: „Și-ți mai va ieși/ **Lupul** înainte/ Să te înspăimînte/ Să nu te spăimînti,/ Frate bun să-l prinzi,/ Că lupul mai știe/ Seama codrilor/ Și-a potecilor./ Și el te va scoate,/ **La un drum de plai/ La fecior de crai/ Să te ducă-n Rai,**/ C-acolo-i de trai;/ În dealul cu jocul/ C-acolo ți-e locul;/ În cîmp cu bujorul/ C-acolo ți-e dorul.” Asta dovedește că *Miorița* a fost folosită colind cu mult timp înaintea apariției iudeo-cretinismului, astfel nu puteau românii să-și ia de **înger păzitor lupul** care să-i ducă în raiul ceresc, fiindcă la cel al iudeilor de la izvoarele Tigrului și Eufratului erau ei vameși și portărei amarnici!

Însă lupul era animal totemic și la vechii egipteni, la incași unde apare alături de crucea cu brațele egale, dar și la romanii care practicau religia geților unde doi lupi stau cu boturile pe capetele brațului orizontal al crucii! Românii au păstrat pentru băieți numele de Lupu, iar cei din sudul Dunării spun Filipoii! Nefirțaților, aveți liber la hau, hau!

Mama ciobanului

În baladă apare mama baciului căutîndu-l peste tot: „Dacă-i înfîlni/ Măicuță bătrînă/ Cu brîul de lînă./ Din ochi lăcrimînd.../ De toți întrebînd.../ -Cine mi-a văzut/ Mîndru ciobănel,/ Tras printr-un inel?” În mai multe variante puse în lucrarea lui Victor Ravini, mama ciobanului are o poziție socială deosebită în cadrul comunității pastorale respective cum dovedesc versurile(p. 201): „Și ti înfîlni cu o oaste grea/ Ti înfîlni cu mama mea.” Dar muritorii niciodată nu puteau avea atîta puhoi de oștire – mai puțin cei bolnavi de vedenii – încît să poată schimba soarta lumii, acest privilegiu revenind doar divinităților care puteau schimba atît cele din cer cît și de pe pămînt și amintesc aici zeița Cybele de la frigieni și fiul dar și soțul ei Attis, Perke ori Perkos. În multe variante nu apare nici un bărbat în familia baciului ori în afara frăției ciobanilor, păstrînd statutul particular al mamei ciobanului, amintind de vremurile matriarhatului din neoliticul carpatin unde s-au găsi zeci de statuete de femei sau femei cu un prunc în brațe, dar nu și de bărbați. Această situație privilegiată a mamei baciului, corespunde cu statutul zeiței mamă înainte de neolitic. În spațiul acesta din Cîmpia Panoniei pînă la Bug sau chiar Nipru, urmele activității omului încep după datele arheologice încă din mileniiile XXXVIII î.e.n. cum ne dovedesc picturile rupestre de la Coliboaia, amuleta de la Brînzeni(Edineț) de pe la mileniiile XXXV î.e.n., amuleta de fildeș de la Mitoc - Dealul Galben, de pe malul drept al Prutului, județul Botoșani, care este din mileniiile XXVI î.e.n. și acea figurină feminină din marnă de la Cosăuți. Are înălțimea de 10 cm și este modelată, schematic, în profil. Capul și gîtul sînt redade printr-o proeminență cilindrică, pieptul – prin intermediul a două scobituri consecutive, spatele este relativ încovoiat iar abdomenul ușor bombat. Astfel de statuete reprezintă viziunea artistică a femeii – mame sau zeiței mame, ocrotitoare a vetrei și familiei, născătoare de prunci și continuatoare a vieții. Mai vin cu descoperirea din satul Cotu Miculinți de pe malul drept al râului Prut, comuna Coțușca, jud. Botoșani, unde s-au găsit cele mai vechi elemente de civilizație din lume – **cca 18000 î.e.n.** - constînd din locuințe în bordeie, ciocanul de piatră, lancea cu două tăișuri și harponul de pescuit, elemente ce arată că aceste populații aveau o viață stabilă în acele locuri, iar o parte din hrană și-o procurau prin vînătoare. Iar dovezile dăinuirii omului pe aceste locuri le găsim la Gaura Chindiei, unde sînt mai multe desene și peste 450 de semne venite din mileniiile X-IX î.e.n. din care 27 se găsesc ca litere în alfabetele folosite pe tăblițele de plumb, completez cu peștera Măgura din sudul Donării cu picturi rupestre de pe la anii 10000-8000 î.e.n. și locuințele de la Lepensky Vir de la anii 9500-7000 î.e.n. Ca să le fie înverșunarea deplină și ura așijderea, chem de martori la

lumina zilei și a istoriei pe cercetători români și britanici de la Universitatea din Edinburgh care au făcut săpături în Clisura Dunării descoperind atât resturi de schelete umane dar și semințe de plante dovedind că acei oameni practicau agricultura pe la anii **7800 î.e.n.!** După aceste vremuri avem mulțime de statuete de femei care reprezentau pe zeița mamă specifică acestui spațiu unic al istoriei neamului omenesc și ele acoperă intervalul mileniilor VIII-II î.e.n., însă istoricii și arheologii noștri au alte gânduri decât cele care îi cheamă să spună românilor adevărul despre locurile unde trăiesc astăzi. La ei tartorul este arătat cum nu vreau astăzi iudeo-creștinii să se știe, cu durligosul la vedere, la fel și odrasla lui preaiubită, Satana! Într-o variantă(p. 205) a *Mioriței*, maica ciobanului cunoaște foarte bine medicina și îl lecuiește, scăpându-l de la moarte: „Dar te-ai duce sub sfînci mari/ Și-ai aduce frunze mari/ Și le-ai lipi la răni mari/ Și te-ai duce sub sfînci mici/ Și-ai aduce frunze mici/ Și le-ai lipi la răni mici./ Și ea s-a dus la sfînci mari/ Și-a luat frunze mari/ Și-a lipit la răni mai mari./ Și unde frunza a lipit/ Ranele s-au tămăduit./ Și s-a dus la sfînci mici/ Și-a luat frunze mici/ Și-a lipit la rane mici./ Și unde frunzele-a lipit/ Ranele s-au tămăduit./ **Fiul maicei c-a învins,**/ Făcliile s-au aprins/ Și mesele s-au întins.” Dar versurile sînt foarte vechi fiindcă ele amintesc de aducerea la viață a lui Dumu-zi de către regina cerurilor Inanna. Mama ciobanului cunoaște și proprietățile magice ale focului. El o roagă să semene busuioac în vatră să vadă dacă va muri sau nu. În multe variante ale *Mioriței* se vede cum statutul femeii de factor hotărîtor în societate este uzurpat de puterea bărbaților. Ea avea acest statut aparte fiindcă putea aduce și înnoi viața, pe cînd bărbatul a venit cu violența, destrăbălarea și lăcomia. O variantă a baladei ne spune că oile sînt ale mamei ciobanului „muica mea bună/ A voastră stăpînă”, iar zicerea ne trimite la turma lui Dumenzeu păstorită de Maica Precista care însă nu are nici o legătură cu mama născocitului Ieshu sau Iahoshua din Palestina.

Concluzii

Consider lucrarea *Miorița Izvorul nemuririi*, scrisă de Victor Ravini ca cea mai bună interpretare făcută pînă în prezent la ceea ce știm astăzi că este *Miorița*, ca baladă, cîntec bătrînesc și colindă, iar o legare mai explicită a ei de istoria veche a acestor meleaguri, dar istoria adevărată nu cea oficială, plină de falsuri și minciuni, ar face lumină deplină și ar alunga pe vecie minciuna din drumul nostru. Este de reținut părerea autorului de la pagina 279: „Autorități științifice românești de prestigiu cred că nu poate fi vorba de parabole mitologice și reaități abstracte. Aceștia nu admit că țărani pot gândi metaforic și că folosesc termeni concreți pentru a simboliza abstracțiuni. Din perspectivă etnografică, ei echivalează poezia cu proza de reportaj și văd în *Miorița* o relatare despre «un fapt divers». De aceea ei trag concluziile pe care le trag... Conspirația tăcerii și denigrării, urzită împotriva *Mioriței*, este o conspirație împotriva României.” Iar eu completez că de peste 150 de ani, adică de cînd a început invazia cazarilor în ținuturile locuite de români, această conspirație a căpătat dimensiuni uriașe. Aici mafia cazară a primit sprijin foarte mare de la istoricii și lingviștii germani care prin indo-germanism, arianism, tracism și elenism, au falsificat istoria foarte veche a Europei, ce trebuia musai să înceapă cu acei proto-germani veniți din India și răspîndiți ca ciuma, de la Marea Baltică pînă la Dunăre, iar alții au trecut și acest fluviu în sud. Mai spun ei că în secolele IV-III î.e.n., dacii veniți din Tracia, au alungat mare parte din acești proto-germani, după care s-au înstăpînit ei pe ținuturile de la nordul fluviului. Dar fiind răi, necivilizați și destrăbălați, după ce romanii i-au civilizat cu sabia și jaful pe toți întîlniți în cale pînă la Dunărea Inferioară, au ajuns vecini cu acești răi. Și fiindcă nu se lăsau educații cu vorba și viclenia, au pus sabia pe ei pînă le-au stîrpit sămînța. În locul lor au adus drojdia imperiului roman pe care au pus-o la prăsit, dar fiind numai niște venituri, aceștia s-au retras în anul 271, odată cu trupele lui Aurelian în sudul Istrului. Însă proto-germanii, prin faimoșii goți au fost cei ce i-au alungat pe romani, astfel „revenind” la baștina părintească. Veneticii latiniști care s-au retras în sudul Dunării au început a-i sparge după secolele VIII pe cei din nordul fluviului, care de data asta erau iudei semiți ce au făcut parte din legiunile romane cuceritoare și civilizatoare, și așa ne-am trezit noi după anii 1860 că un puhoi nesecat de jidani ne-au venit pe cap, strigînd către toți civilizații Europei că ei au fost băștinași în spațiul carpatic din „vremuri imemorabile”. Și s-au pus ticăloșii să ne falsifice istoria, cultura identitară și originea limbii române astfel să „dovedească” tuturor că mai toată cultura românilor este de origine semito-hamită care își are rădăcinile înfîpte adînc în faimoasa cultură akkadiano-sumeriano-evreiască!

Astăzi au lăsat mai încolo această golănie și au început să ne afume cu snoava că aici ar fi supraviețuit neanderthalienii, iar jidanii sînt urmașii lor de drept. Dacă ne lăsăm duși de minciunilor lor, atunci vor fi urmași și de „stîng” sau de orice, fiindcă ei trebuie să fie stăpîni pe oriunde își plimbă puturoșenia! Pe aceste temeuri dar și altele la fel de ticăloase, astăzi ei și ceilalți subțiri, educați sau aleși, ne consideră gunoaiile Europei și

rușinea neamului omenesc fiindcă nu am fost în stare de nimic, urînd cu mare furie pe „cei aleși” sau „binecuvînțați”, fiindcă nu putem fi nici cît umbra lor!

Constantin Olariu Arimin